

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§ III. Nostratis de Papæ supra Concilium superioritas sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ba lecta & approbata sunt in VIII. Synodo Oecumenicâ *Act. 7.*

§. III.

Noftratis de Papæ suprâ Concilium superioritate sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur.

ARGUMENTUM I.

Desumptum ex Papæ per se, vel Legatos suos in Concilijs Oecumenicis præfidentia.

31. **F**ingunt equidem hæretici moderni, in nullo Universalî Concilio ante Synodum Constantinopolitanam, pro *Olivâ* Oecumenicâ habitam, vel per se, vel per Legatos suos præfuisse Romanum Pontificem.
32. Verum hujus manifesti commenti manifesta fit confutatio ab inductione Conciliorum Oecumenicorum. Nam I. ex *Actis Nicæni Concilij* constat, huic Synodo, unâ cum Vito & Vincentio, Ecclesiæ Romanæ Presbyteris, præfuisse Hosium Cordubensem, quem fuisse Romani Pontificis Legatum, asseritur etiam in Præfatione Concilij Sardicensis.
33. Insuper sanctus Athanasius in *Epist. ad vitam solitariam agentes* scribit, Hosium in illo Concilio principem egisse: testanturque acta Concilij, Hosium præfactum unâ cum Presbyteris Romanis Vito & Vincentio primo loco subscripsisse. At quis eredit, Hosio simplici Episcopo Cordubensi præ Patriarchis illi Concilio præsentibus permillum fuisse, ut primo loco subscriberet, nisi Romani omnibus Patriarchis superioris Pontificis Legatum egisset? Unde Cedrenus in *Compendio historiarum*, & Photius *lib. 1. de septem Synodis* scribunt, *Sylvestrum per suos Legatos Nicæno Concilio auctoritatem intulisse.*
34. 2. Verum quidem est, Concilio Constantinopolitano I. Oecumenico II. neque per se, neque per suos Legatos interfuisse Damalum Papam, eò quod Episcopos Orientis Constantinopolim convocatos, volebat Romam ad plenissimam Episcoporum Occidentalium ibi congregatam Synodum vocare, nisi illi justas ob causas se excusando, contra Macedonianos ac Eunomianos sententijs & animis se conjunctos probassent cum Episcopis Occidentalibus. Nihilominus illa Constantinopolitana Synodus in tantum cœpit esse Oecumenica, in quantum, teste Photio in *libello de septem Synodis* à Damaso Papâ confirmata fuit, in ijs nimirum, quæ ad Macedonianæ ac Eunomianæ hæreseos condemnationem, fideique Nicæne confirmationem spectant, ex sancto Gregorio *lib. 6. epist. 125.*
35. 3. Quod sanctus Cyrillus in Ephesino Oecumenico III. Concilio habuerit auctoritatem Legati à Cælestino Papâ constituti, expressè evincitur ex epistola Cælestini ad Cyrillum relata *tomo I. Concil. edit. Colonienf. pag. 737. & ali-*

bi, testanturque Evagrius lib. 1. cap. 4. Photius in lib. de septem Synodis. Prosper in Chronico, Nicephorus lib. 14. cap. 34. Liberatus Abbas in Breviario. Justinianus in Edicto, & Nicolaus I. in Epist. ad Michaellem.

4. Ex Leonis ad Concilium Chalcedonen. *36. se epist. 47.* apertè constat, Legatos ipsius fuisse ad istam quartam Oecumenicam Synodum taliter directos, ut ipsemet Papa in ijs præfideret. Quam Romani Pontificis intentionem fuisse ratam habitam à Concilio, constat ex hujus ad Leonem *Act. 3. in quibusdam exemplaribus*, in alijs verò circa finem Concilij relata epistola; ubi habentur sequentia: *Quibus (Episcopis nimirum Concilij) tu sicut membris caput præter as in his, qui tuum tenebant ordinem.* Unde apertè falsum est, quod, uti Neoterici ajunt, illi legati Pontificij non egerint munus Iudicis, sed accusatoris. Nam oppositum evincitur tum ex eo, quod in omnibus actionibus primi nominentur, primi sedeant, primi subscribant, sententiamque definitivam nomine Papæ, & totius Concilij proferant in Dioscorum his verbis: *sanctissimus ac beatissimus Papa, Caput universalis Ecclesiæ Leo, per nos, Legatos suos, sancti Synodo consentiente, Petri Apostoli præditus dignitate, qui Ecclesiæ fundamentum, & petra fidei, & celestis regni lamina nuncupatur, Episcopali dignitate Dioscorum nudavit, & ab omni opere sacerdotali fecit extorrem.* Nec est, cor Neoterici officium Iudicis ac Directoris in præfacto Concilio referant ad viros Consulares ab Imperatore Martiano constitutos. Hi enim erant destinati duntaxat ad reprimentam violentiam, si quæ, ut Dioscorus in Concilio Ephesino II. moliebatur, esset inferenda; ipse enim in *Orat. ad Synodum* fallus erat, se non alio sine venisse, nisi ad confirmationem, seu defensionem fidei, non verò ad jurisdictionis Ecclesiæ usurpationem.

5. Circa Concilium Constantinopolitanum II. Oecumenicum IV. nimis planum est, Eutychium, Patriarcham Constantinopolitanum, agnovisse, quod præfidentia sit debita Romano Pontifici; sic enim in *Epist. ad Vigilium in fine 1. collat. 8. Synodi* relata scripsit: *Petimus, præfidente nobis vestra Beatitudine, de tribus capitulis quaeri & conserrri.* Unde Zonaras in *vita Iustiniani. Sub hoc, ait, quantum Concilium est coactum centum sexaginta quinque Episcoporum, quorum Princeps fuit Vigilius, Papa Romanus.*

6. In Concilio Constantinopolitano III. Oecumenico VI. Præfides fuisse Legatos Agathonis Romani Pontificis, Petrum & Georgium Presbyteros, ac Ioannem Diaconum, testatur Zonaras in *vita Constantini IV. patetque ex ipsâ Synodo*, ubi in omnibus actionibus isti primi omnium nominantur, loquuntur, ac subscribunt. Neque Imperatorem, licet primo loco sederit, egisse manus Iudicis, vel Præfidis, constat ex eo, quod ultimo loco subscripserit, nec adeo definierit, sed decretis ac subscriptionibus Episcoporum consenserit.

7. Concilium Nicænum II. non pseudo-oecumenicum (à Genio Calvinistico sic vocitatum, quod damnarit eos, qui sacras Christi, & Sanctorum Imagines omni honore spoliabant)

timet: quem se ab ipso Domino in Beato Petro Apostolorum Principe, sive Vertice, cuius Romanus Pontifex est Successor, cum potestatis plenitudine recepisse, veraciter & humiliter recognoscit.

52. Undecimò. Concilium Florentinum in litteris Vnionis circa finem ita habet: Definimus, sanctam Apostolicam Sedem in univ[er]sum terrarum orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie Caput, & omnium Christianorum Patrem & Magistrum existere, & ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi Vniversalem Ecclesiam à Domino nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse.

53. Duodecimò. Ex Concilio Lateranensi celebrato sub Leone X. relatu dignissima, ac æternæ memoriæ commendanda sunt, quæ ceu univ[er]sorum Conciliorum intento præsentis defervientia Summaria quæpiam Sess. 10. habentur sub hisce verbis exarata: Nec illud nos movere debet, quòd sanctio ipsa, & in ea contenta in Basileensi Concilio edita, & ipso Concilio instante, à Bituricensi congregatione recepta fuerunt, cum ea omnia post translationem ejusdem Basileensis Concilij per Eugenium IV. factam, à Basileensi conciliabulo (quod post talem translationem Concilium amplius appellari non merebatur) facta extiterint, ac propterea nullum robur habere potuerint: cum etiam solum Romanum Pontificem pro tempore existentem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum inducendorum, transferendorum, ac dissolvendorum, plenum jus & potestatem habere, necdum ex sacre Scripturæ testimonio, di[sc]t[is] SS. Patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum, etiam Prædecessorum nostrorum, sacrorum Canonum decretis, sed propria etiam eorundem Conciliorum confessione manifestè constet: quorum aliqua referre placuit, reliqua verò, utpote notoria præterire. In Alexandrina enim Synodo, Athanasio ibidem existente, Felici Romano Pontifici ab eadem Synodo scriptum fuisse legimus, Nicenam Synodum statuisse, non debere absque Romani Pontificis auctoritate Concilia celebrari. Neque nos latet, etiam Leonem Pontificem Ephesinam II. Synodum ad Chalcedonem transfuisse. Marinum etiam Papam V. Præsidentibus suis in Concilio Senensi potestatem transferendi Concilium, nullâ consensûs ipsius Concilij mentione habitâ, dedisse. Ephesinam quoque primam Synodum Calestino, ac Chalcedonensem eidem Leoni, sextam Agathonis, septimam Hadriano, octavam Nicolao, octavam etiam Constantinopolitanam Hadriano Romano Pontifici, Prædecessoribus nostris maximam reverenti exhibuisse, eorundemque Pontificum institutionibus, & mandatis in sacris codicillis per eos editis & factis reverenter, & humiliter obtemperasse. Unde Damasus Papa. & ceteri Episcopi Romæ congregati, scribentes de Concilio Ariminensi in Illyrico constituto, præjudicium aliquod per numerum Episcoporum Arimini congregatorum fieri non posse testantur, quandoquidem constet, Romanum Pontificem, cuius ante omnia decebat spectari decretum, talibus non præbuisse consensum: eundemque Leonem Pontificem, univ[er]sis Siciliæ Episcopis scribentem, idem voluisse, apparet. Consueveruntque Conciliorum Patres, pro eorum, quæ in suis Concilijs gesta fuerunt, corroboratione à Romano Pontifice subscriptionem, approbationemque humiliter petere, & obri-

tere, prout ex Nicenâ, & Ephesinâ ac Chalcedonen[s]i hujusmodi, & sextâ Constantinopolitanâ, & septimâ eadem Nicenâ, & Romanâ sub Symmacho habitâ Synodis, eorundemque gestis, nec non in Aimari libro de Synodis manifestè colligitur, quod etiam maxime Patres Constantinenses fecisse, constat: quam laudabilem consuetudinem, si Bituricensis, & Basileensis secuti fuissent, hujusmodi molestiâ proculdubio careremus. Ex quibus proinde univ[er]sis liquidò constat, Papæ in Concilijs Oecumenicis jus præsidendi, ac ultimâ definiendi non fundari super superioritate erga Antistes sigillatim duntaxat spectatos, sed niti auctoritate erga univ[er]sam Ecclesiam, totumque Concilium, atque adeò importare litisam super Synodo, quantumvis Generali, superioritatem.

ARGUMENTUM II.

Peritum ex hoc, quòd Concilio nulla sit infallibilitatis auctoritas, nisi accedat eidem Papæ consensus & confirmatio.

AUthor Regalis Sacerdotij cit. lib. 2. S. 10. egregie argumentatur hunc in modum. Qui primas Concilio tribuunt, hoc ipso, & necessariò quidem inferre debent, ultimâ ac preemtoriam sententiam penes Concilium esse, quæ nec censuram, nec correctionem admittat, & consequenter ab omni errore sit libera: si enim errori & correctioni subiaceat, jam non erit ultima, sed superior em aliquam, tutamque regulam, & erroris immunem habebit, ad quâ exigatur: quemadmodum linea recta est regula, & iudex omnis obliqui, quia sola, & necessariò non exorbitat, & proximo tramite in centrum pergit.

Si ergo probatum fuerit, Concilium errasse, eadem operâ probatum erit, alteri subiectum esse, qui errores emendet, omni ipse errandi periculo liber, nisi velimus, in Ecclesia esse omnia incerta, & ludibrijs opinionum exposita. Age jam ergo, & ostendemus, nihil fixum ratumque in Concilij esse, quando Romanam Cynosuram præ oculis non habent.

Anno Domini CCCLIX. sub Liberio Pontifice erravit Synodus Ariminensis, cui & Legati Apostolici (quorum unus Vincentius fuit Capuanus Episcopus) & Episcopi supra 400. interfuerunt; quando specioso componendæ pacis obtentu, sic enim blandiebantur Ariani, expunctâ voce consubstantiali, Filium Patri similem dixerunt; tunc enim, teste Divo Hieronymo, deditur velut arce fidei & Religionis Catholicæ, Nicenæ Synodi damnatio est conclamata, totusque ingemiscens orbis se Arianum esse, miratus est. Negavit Libertus Papa Ariminensi formulæ & symbolo suffragium, & ideo in exilium deportatus est. Audi epistolam Damasi, & Synodi Romanæ apud Theodoretum lib. 2. cap. 22.

Numerum Episcoporum, qui erant Arimini congregati, præjudicij vim habere non debere, præsertim cum formula illa composita sit, neque Episcopo Romano, cuius sententia præ ceteris omnibus erat

exspectanda, neque Vincentio, neque alijs, ei consentientibus, cumque illi ipsi, qui in fraudem illæti, à veritate deflexisse visi essent, post ad meliorem mentem demò traducti, planè testarentur, hanc formulam sibi magnopere displicere. Idem narrat Sozomenus lib. 4. cap. 18. Si dicas, non esse in hoc Concilio legitime progressum, nec liberæ Episcoporum voces fuisse, partim videlicet Arianorum fraudibus, partim metu, tædiòque expressas. Id equidem haud negamus, sed vel ex hoc ipso apparet, Concilium aut metu, aut ignorantia, aut odio, aut quolibet aliâ ratione, nec enim interest quali, corrumpti posse, à vero seclere, & de legitimo illegitimum fieri, nisi approbatione & testimonio Romani Pontificis, sine quo affectibus & perturbationibus agi potest, nec à Spiritu sancto certo tutoque ducitur; & quod Ariminense metu, dolòque fecit; aliud ambitione, aliud cupiditate, aliud amore, aliud ignorantia faciet; verbo errare potest, nec interest, quo diverticulo, si viâ excedat. Quæ pro alijs etiam Concilij advertenda sunt.

66. Anno CCCLXXXI. erravit secunda Synodus Oecumenica Constantinopolitana 150. Patrum, quando contra præscriptum Nicæni Concilij, & jura Ecclesiæ Alexandrinæ, Patriarchæ Constantinopolitano primas à Romano Pontifici ce detulit, absente, nec audito Timotheo Alexandrino, quem canonem Romana Sedes nunquam ratum habuit, utpote & cum Nicæno Concilio pugnantem, (cujus decreta à Pontifice probata, sine hujus assensu solvi non poterant) & cum alterius injuriâ conjunctum, cui nolenti auferri sua non poterant. Vide SS. Leonem epist. 51. ad Anatol. Gregorium M. l. 16. ind. 15. epist. 51. & Maymb. lib. 1. de schism. Græcorum. Et quamvis hic error non fuerit in materia & puncto fidei, fuit tamen in materia justitiæ, gravique reprehensione dignus, & à Summis Pontificibus emendatus, quod satis eorum ostendit supremam judicandi potestatem, cum in nullâ seu fidei, seu justitiæ causâ inferior superiori jus dicat.

57. Anno CCCCLI. erravit Synodus quarta Oecumenica, Chalcedone habita sub Leone 1. Pontifice M. & Marciano Imperatore, quando ad. 15. Can. 28. Archiepiscopo Constantinopolitano Primatum in Oriente detulit, qui canon à Sedis Apostolicæ Legatis continuo expungi iustus, ut habetur *Actione 16. & in epist. D. Leonis 59. & epist. ad Anatol. 51. & B. Gregorij M. l. 6. ind. 15. ep. 51.* Vide P. Maymb. l. 1. de schism. Græcorum. In eadem Synodo Chalcedonenſi sess. 6. cum à Patribus formula & Symbolum fidei conceptum esset, quod propter omittas quasdam voces hæreticorum instinctu, non satis contra Eutychem sententiam Catholicam exprimere videbatur, simili ferè cum Ariminensi Concilio errore, Legati Pontificij nunquam passi sunt eam formulam actis Concilij inscribi, & quamvis importunè Patres occlamarent, aliam conscribi fecerunt, ut habetur *Act. 5. Tomo 2. Conciliorum.*

58. Anno DCXCII. Constantinopoli cele-

brata est Synodus Quinisexta sub Sergio Pontifice, & Iustiniano Juniore Augusto, cui, testis est Balsamon in *Nomocanone*, Legatos Apostolicos interfuisse, seque ipsam, in Actis Concilij, universalem appellat; ejuſque Canones, præsertim 82. Adrianus Papa in *Epist. ad Tharasiuſum* valde commendat. Erravit tamen hæc Synodus, & graviter quidem quoad cœlibatum Sacerdotum, & Sabbathi jejunium, ut patet *ex can. 13. & 55.* & propterea à Patribus *Erratica* nomen tulit, nec unquam Sergius, alijque Pontifices, ut eam reciperent, adduci potuerunt, teste Anastasio in *Sergio*, & Bedâ Venerab. de 6. *etatibus in Iustiniano Minore.*

Anno CDXLIX. sub Leone Pontifice Maximo, & Theodosio juniore erravit Synodus 2. Ephesina Episcoporum 128. cui & Legati Apostolici interfuerunt. In ea Eutyches absolutus, damnati verò sanctissimus Flavianus, alijque Catholici Episcopi; ut proinde optimo jure fuerit à majoribus latrocinialis & prædatoria appellata, ejuſque memoriam Leo Papa abolitam, damnatamque voluerit.

Anno MCDXXXI. erravit Concilium Basileense à Martino V. & Eugenio IV. inditum, & postea ab eodem Eugenio, & Leone X. in Concilio Lateranensi damnatum assensu Ludovici Regis Christianissimi, qui Basileensi Concilio renuntiavit, promittique Regio diplomate per suos Oratores in publico Conventu recitata, le Lateranensi Concilio ad hæsurum.

En tibi, in quos errores Concilia incidèrint, ubi à Romani Pontificis directione flexerunt: quæ causa, ut sacris Canonibus sancitum sæpe fuerit, nullam esse Conciliorum auctoritatem, quæ à Romano Pontifice non fuerint confirmata, hæc enim confirmatio necessaria non esset, si Concilia falli non possent; cur enim ab alio tam necessariò ducantur; reganturque ipsa erroris tuta, & falli nescia? Quod necessariò calidum est, alio non eget, à quo calorem accipiat; ita quod necessariò certum, & verum est, aliâ confirmatione, pècquam certum fiat, opus non habet.

Exceptio:

Excipient fortassis Adversarij, priusquam ad dogmaticas Concilij sanctiones accedat Papæ consensus, se haud diffiteri, errori obnoxiam esse Synodum, quem tamen Papæ cum Concilio consentientis accessum decreti Synodalis approbatorium, non fieri in vi auctoritativæ supra Synodum Generalem superioritatis, sed in vi quali contractûs, quomodò Hermannus Hermes in *Juris publici fasciculo præcitato 40. capite à n. 80.* scribit: Jurisperitorum quorundam esse sententiam, quòd in Comitij Imperialibus quidquid agitur, & concluditur, contractûs & transactionis instar esse inter Imperatorem ex unâ, & Status Imperij ex alterâ partibus, ita ut in tali contractu una pars transgens sit Imperator, & altera ipsi Imperij Ordines *conjunctim*. Unde infert is Author, qualis in contractibus duarum partium paciscentium, vel transigentium requiritur consensus, talem etiam in Comitij

L 1

mitijs

mitijs requiri, ideoque sicut in alijs contractibus alter alterum non obligat invitum, cum omnis contractus ab initio voluntatis sit, & mutuum Synnallagma ab utraque parte intervenire debeat. *Leg. Labeo. 14. ff. De V. S.* Sic in Coniitijs Imperij nec uni, nempe Cæsari, majorem, nec alteri, nempe Statibus collegium sumptis, minorem in decernendo competere auctoritatem, sed sicut invitum obligari, ita etiam obligare alterum invitum require. Quid ni ergo pari ratione discurre liceat de Concilio Oecumenico, ita ut in hoc sit una pars Summus Pontifex, altera verò pars sit reliquum Ecclesie hierarchicum Corpus ex Præsulibus Ecclesiasticis coalescens, maximè, cum Christus *cit. cap. 18. Matthæi* infallibilitatem Concilij Oecumenici visus sit ex hoc determinasse, quod, ubi Duo, nempe Papa & Concilium consenserint, adeoque quasi transigendo convenerint in unum fidei dogma definiendum, Pater Æternus sit eis quamcunque rem, adeoque veritatem in Synodo quaesitam, ex Christi Domini promisso infallibili imperiturus. An non igitur hi Duo, nempe Papa & Concilium, consentiendo in unum fidei dogma, sicque inter se de veritate dogmatis quasi transigendo, atque in hujus consensionis infallibilitatem à Christo promissam, & à Patre Æterno adimplendam certissime obtinendo, eatenus inter se comparari debent, quatenus neuter sit major, seu superior, quemadmodum de Imperij Statibus ac de Cæsare inter Comitibus in unum aliquod statutum consentientibus *superius* dicebatur?

Responsio.

63. **H**unc Papæ ad Concilium in definiendo fidei dogmate accessum auctoritativum non esse in vi quasi contractus, seu transactionis duntaxat, sequentis conclusionis probationibus demonstrabimus. Interea lubet audire, quæ præcitatus Author *Regalis Sacerdotij ubi supra post n. 8.* ad præsens institutum adfert. S. Julius Pontifex Maximus *epist. 1. to. 1. Concilior.* relatâ ita disserit: Ipsa verò primæ Sedis Ecclesie convocandarum Generalium Synodorum jura, & Episcoporum judicia, singulari privilegio Evangelicis & Apostolicis, atque Canonicis concessa sunt institutis, quia semper majores cause ad Sedem Apostolicam multis auctoritatibus referri præcepta sunt. Nec ullo modo potest major à minori judicari. Ipsa namque omnibus major, & prælata est Ecclesijs, quæ non solummodo Canonum, & sanctorum Patrum decretis, sed Domini Salvatoris nostri voce singularem obtinuit principatum: Tu es, inquit, Petrus &c. Porro dudum à sanctis Apostolis, successoribusque eorum, in privatis antiquis decretum fuerat statutis, quæ hæc tenet sancta & universalis tenet Ecclesia, non oportere, præter sententiam Romani Pontificis, Concilia celebrari, nec Episcopum damnari, quoniam sanctam Romanam Ecclesiam primatem omnium Ecclesiarum esse voluerunt: & sicut Beatus Petrus primus fuit omnium Apostolorum, ita & hæc Ecclesia ipsius nomine consecrata, Domino instituta, primæ & caput sit cæterarum, & ad eam quasi ad matrem atque apicem, omnes majores Ecclesie cause, & judicia Episcoporum recurrant, ejusque iussu sententiâ terminum sumant, nec extra Romanam quidquam ex his debere decerni Pontificem.

S. Nicolaus Papa I. *epist. ad Mediolanenses,* quæ habetur, in *Cap. Omnes. dist. 22.* Qui autem Romana Ecclesia privilegium ab ipso summo omnium Ecclesiarum Capite traditum auferre conatur, hic proculdubio in hæresim labitur; & cum ille vocetur injustus, hic est proculdubio vocandus hereticus. Fidem quippe violat, qui adversus illam agit, quæ est mater fidei: & illi contumax invenitur, qui eam cunctis Ecclesijs prætulisse cognoscitur. Vnde & ipse sanctus Ambrosius se in omnibus sequi magistræ sanctam Romanam proficitur Ecclesiam.

CONCLUSIO.

PRæadducta historiarum Ecclesiasticarum, & Conciliorum sacrorum fundamenta, cum fidei sacris Litteris traditæ principijs, quibus nituntur, collata, Theologicè demonstrant Papæ supra Concilium, quantumvis Generale, quæ abstractivè saltem acephalum auctoritativam superioritatem.

Explicatur & probatur. Si ipsam namque primævam Concilij Oecumenici aggregationem expendis, ex *Matthæi 18.* pernoctes, oportere, fieri in nomine Christi, nempe vicariâ hujus auctoritate Apostolicâ, præferente Christi nomen, non enim, nisi sub hoc nomine aggregatis promissit Christus, se fore in medio eorum *ex versu 20.* Ubi in Concilio sic aggregato perventum fuerit ad sententiam definitivam, oportet, hanc consistere ex consensu duorum, nempe Capitis, nomen Christi vicarium præferentis, & reliqui Ecclesie Corporis hierarchici, ut sic hisce duobus (quorum ambo Apostolorum, Caput equidem Petri, reliquum vero hierarchicum Corpus Apostolicum in unum aggregati Collegij sunt successores) in unum consentientibus, de re, quam petierint, dogmatis nempe definiendi veritate, ex Christi promisso, adeoque infallibiliter fiat eis à Patre, qui in cælis est. Ex *versu 19.* Cum quo illorum duorum consensu sacer contextus connectitur verba præcedentibus *versus 18.* de indefinitâ ligandi, & solvendi potestate, Apostolis, quæ Ecclesiam, de qua in præcedenti *versu 17.* fit sermo, repræsentantibus, sicque in Christi nomine aggregatis promissa, nec adeo hæc præminentia competere potest Concilio, quæ etiam abstractivè acephalo, sed quæ per vicarium Christi characterem formaliter Oecumenico. Quare in Concilio acephalicè spectato nihil est auctoritatis, nisi quam Episcopi ex orbe Christiano convocati pro Ecclesie Universalis Bono (ad quod jurisdictio Ecclesiastica ex intrinsecâ naturâ suâ transcendentem habet ordinem) in unum conterunt. Nequit autem jurisdictio Episcopalis, tum quæ derivata ex Papalis potestatis plenitudine, tum quoad sui morale exercitium omnimodum, non esse de illo quocunque ad regnum cælorum ordinabili, super quo Christus Petro, ejusque Successori contulit clavium potestatem cum indefinitâ ligandi & solvendi potestate. Consistat igitur, in Concilio acephalicè spectato, præter Episcopalem

palem characterem, & radicalem in hoc contentam jurisdictionem Ecclesiæ gubernativam, non nisi Papæ autoritate actuabilem, nihil moralitatis esse intelligibile, super quo Papa non habeat superioritatem à Christo sibi concessam, sed universæ præminentie Concilio per Christum promissæ respiciunt Synodum quæ junctam cum Capite Christi vicario, veluti ex sacrorum Conciliorum sententijs à n. 42. adductis mox demonstrabitur.

PROBATIO I.

In qua ad Theologicæ argumentationis formam reducuntur præallegatæ Oecumenicarum Synodorum sententiæ.

64. **E**T enim prima Nicæna Synodus Oecumenica confirmationem dogmatum Concilij suffragio sancientium, proficitur, subjectam esse confirmationi atque authoritati sacræ Romanæ Ecclesiæ, non alio ex principio, quam quod B. Petro, ejusque adeo Successori dictum sit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Ex dictis n. 42. Ex quo fundamento constat in super, Aëta Synodi Constantinopolitane esse à Damaso Papa revocata ad Concilium Romæ indictum, ut post eorundem examinationem, suâ autoritate firmaret decreta ac sententijs hæ resum condemnatorias, sancitas in præfatâ Synodo Constantinopoli prius celebratâ, cujus Patres non attempto, quod Conciliariter aggregati eas tulissent sententijs, obedienter se submiserunt Romano Pontifici, suos Legatos cum purgatione ad hunc mittendo. Ex dictis n. 43. Et hinc quando Ephesini Concilij Patres se tanquam Ecclesiæ membra sancto suo Capiti Romano Pontifici devotos acclamârunt, oportet, hanc acclamationem intelligere de Ecclesiæ membris hierarchicis, quæ collectim sumptis, nempe in Concilio Oecumenico aggregatis, atque ut sic Capiti, Nestoriana hæresis condemnationem præsentanti, sese coadunantibus; uti patet ex actis ejusdem Concilij cap. 15. & nostrate n. 44. Quod clarioribus verbis professa est I V. Oecumenica Synodus Chalcedonensis, Papam Romanum vocitans Ecclesiæ Universalis Pontificem, nec non Caput Universalis Ecclesiæ. Ex n. 45. Ex quo adeo principio, in præadductis Christi ad Petrum *Matthæi 18.* prolatis verbis fundato, Concilium V. Oecumenicum, II. Constantinopolitanum profitebatur, quod sequeretur Apostolicam Sedem, cujus etiam essent communicatores, ei obediendo, & ab ipsa condemnatos condemnando. Ex n. 46. Cui principio inhærens sexta quoque Oecumenica Synodus, Constantinopolitana *tertia*, Romanum Pontificem appellavit Primæ Sedis Antistitem Universalis Ecclesiæ, stantem super fidei petram, cujus etiam authoritati Apostolicæ submisit decretorum suorum confirmationem. Ex n. 47.

65. Unde liquidum prorsus evadit, & clarè demonstratum, præsentiam Romani Pontificis unâ cum authoritate Concilij confirmatoriâ, fundari in ejus præminentia non erga

singulos dumtaxat Synodi Patres, sed erga Universam Ecclesiam, atque adeo erga Universale quoque Ecclesiæ Universalis repræsentans Concilium. Illa ipsa verò definitiva, & Conciliarium sanctionum confirmatoria autoritas, secundum præadductas Synodos Oecumenicas, fundatur in verbis Christi: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* At ex facti contextûs connexionem noscuntur verba etiam posteriora: *Tibi dabo claves Regni cælorum. Et quodcumque solveris &c.* æquè ac priora verba habere respectum ad Universalem Ecclesiam, illa verò clavium potestas, & indefinita ligandi & solvendi autoritas per intrinsecam naturæ suæ conditionem noscitur importare superioritatis præminentiam. Quia igitur clavium ejusmodi potestas, unâ cum Petræ, super quam ædificanda esset Ecclesia, prærogativâ per Christi verba, secundum præallegatorum Conciliorum Oecumenicorum intelligentiam, noscitur protendi super Universam Ecclesiam, in Concilio Generali repræsentatam, imò juxta vocum à præactis Concilijs adhibitum claritatem, super Universale Concilium, Ecclesiæque sanctæ in Synodo Generali cum Capite coadunata membra, in aperto jam extat probata Papæ super Generali, quæ ex membris Ecclesiæ hierarchicis in unum aggregatis consistente Concilio, superioritas.

Atque hæc est ratio, cur septima Generalis Synodus tam promptè receperit Papæ super sacrarum imaginum cultu litteras Apostolicas. Ex n. 48. Cur etiam octavum Generale Concilium pronunciarit, sibi non licere contra Summum Pontificem sententiam dicere. Ex n. 49. Cur Concilium Lateranense sub Alexandro III. edixerit, à Papa non posse recursum haberi ad superiorem. Ex n. 50. Cur in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. plenus primatus & principatus super Universam Ecclesiam fuerit agnitus in Petri Successore Romano Pontifice. Ex n. 51. Cur Concilium Florentinum definerit, Romanum Pontificem in universum terrarum orbem tenere primatum, ac Pontificem Romanum Petri Successorem esse totius Ecclesiæ Caput. Ex n. 52. Cur denique Concilium Lateranense sub Leone X. à Rege Galliarum comprobatum ac receptum, rejecerit, & nullitatis damnârit aëta Synodi Basileensis superioritatem Concilij supra Papam adstruentis, adstruendo e contra per inductionem prærogativas Papæ supra Concilium in antiquioribus Oecumenicis Synodis agnitas & approbatas.

PROBATIO II.

In qua Papæ supra Concilium *abstractivè* accephalum præminentia vindicatur ex sanctionum dogmaticarum illius suffragio edictarum confirmatoriâ autoritate.

66. **E**Xplicatur. Quantumvis enim Papa per suos Legatos, vel etiam per seipsum sit præsidens in Concilio Generali, in hoc tamen claritatis gratiâ discernere oportet, tum quæ Concilij quali *accephalicè* spectati, quæque Ca-

pitis, nempe Summi Pontificis, sunt munera, tum pro isto discrimine melius dignoscendo expedit, signum temporis antecedens Papæ consensum, suffragij à Concilio Univerſo lati approbatorum, distinguere à signo, in quo *actualiter* fit accessus Papæ, autoritate suâ ultimâ definitivâ confirmantis dogma per majora saltem Concilij suffragia sancitum. In signo igitur Papæ consensum, seu ultimâ definitionis accessum autoritativum antecedente, noscitur equidem Concilium legitime congregatum in Christi vicario nomine, cui tamen pro tunc deficit adhuc infallibilitas in definiendis fidei dogmatibus. Nam licet Christus promiserit, se in medio eorum fore, qui in nomine Christi, sub autoritate ad eum Christi vicariæ, uni Romano Pontifici competentis, caractere sunt congregati: hujus tamen assistentiæ, Christi infallibilitatem adferentis effectus, secundum sacrum Evangelij contextum, alligatur duorum, nempe Corporis hierarchici, & Capitis Ecclesiæ consensui. Quantumvis ergo Concilij Patres in ferendis suis suffragijs legitime procedant, quantumvis etiam suffragiorum majoritas in unum collata, jam præferat Concilij Oecumenici consensum, pro signo tamen antecedente Summi Pontificis consensum ultimâ definitivum, atque Conciliaris dogmaticæ sanctionis *authoritative* confirmatorium, nondum subsistit infallibilitas per Christi assistentiam tunc sortitura effectum, quando Duobus illis, Ecclesiæ scilicet Capite, & Corpore hierarchico per Concilium Oecumenicum representato, inter se consentientibus, quamcunque petierint dogmaticæ sanctionis veritatem, certissimè impertiturus est Pater cælestis. Quandoquidem igitur antecederet ad hoc signum Papalis ultimâ definitivæ, & *authoritative* confirmatorij consensûs, in decretis Concilij, quantumvis Generalis, necdum subsistat illa omnimodæ infallibilitatis prærogativa, sed absque accessu talis consensûs Pontificij Concilium subjaceat errabilitati; veluti demonstrant exempla in argumento *secundo* latius exposita: idcirco ex hoc etiam fundamento manifestè extat demonstrata Papæ super Concilium quasi *acephalicè* spectatum præminentia.

§. IV.

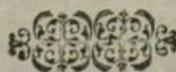
Corollarium.

69. EX dictis jam facile inferitur; quantum momenti sit in rationibus, quibus Theologi nonnulli nituntur Papæ supra Concilium superioritatem ostendere. Ejusmodi namque rationum vis & energia tota quanta est petenda ex earundem collatione cum fidei principijs, sub Conciliorum Oecumenicorum sanctionibus conformiter applicatis ad Theologicam aliquam ratiocinationem. *Prima* igitur ratio ejusmodi desumitur ex hoc, quòd, cum Christus Ecclesiam suam maximè dilexerit, sicque ipsi præcipuè voluerit, esse consultum, optimam utique gubernandi formam in ea instituerit, qualis censetur esse Monarchica.

Hæc autem subsistit ex uno supremo Principe, cui totum Regnum, oportet, esse subiectum. Quandoquidem igitur Ecclesiæ sanctæ Regnum conveniat, esse optimum, oportet, eatenus esse Monarchicum, ut ejus Princeps, Summus Pontifex nequaquam subjacere debeat Concilio, Ecclesiæ militantis Regnum in terra representanti, sed super hoc, oportet, illum habere superioritatis præminentiam.

Verùm alij e contra Theologi, dum regimen Monarchicum Aristocratico mixtum, censent puræ Monarchiæ præcellere, talem Ecclesiastici regiminis statum non inconvenienter probant ex eo, quòd Christus *Matthæi 18.* dicendo: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*, hujus indefeçibilitatem, atque adeò in decidendis fidei dogmatibus infallibilitatem non aliter sanxerit, nisi cum respectu ad Ecclesiam, cujus Concilium Oecumenicum est representativum. Unde in ordine ad dogmaticas ejusmodi sanctiones Christus etiam *Matthæi 18.* consummatæ infallibilitatis, saltem *secundum nos* (quatenus scilicet nobis ex sanctæ Ecclesiæ definitionibus hætenus innotuit) præminentiam non vel soli Petro, vel soli Generali licet Concilio, sed Duobus in unum consentientibus pollicitus est. Sub qua proinde & Capitis, extra Concilium etiam Regni cælorum claves obtinentis, & Concilij hierarchicum Ecclesiæ Universalis Corpus representantis conjunctione, videtur Christus consummatum Ecclesiæ regimen ad fidei dogmata sancienda procedere potens, constituisse sub mixtâ Monarchici, & Aristocratici regiminis norma: ita tamen, ut, si hierarchicum in Concilio Generali Aristocratice normam præferens Ecclesiæ Corpus spectetur quasi *acephalicè*, per Christi Domini institutionem *superius* probatam, omninò dici debeat Papa esse Concilio major ac superior.

Secunda ratio petitur à causa potestatis Ecclesiasticæ *Efficiente*, quæ est ipsemet Christus conferens claves Regni cælorum, non Concilio *acephalicè* spectato, sed vel plenæ, quæ Caput etiam complectenti, ac *formaliter* Oecumenicæ Synodo Universalis, vel etiam soli Petro cum perpetuæ successione ordine, dicens *Matthæi 16.* *Tibi dabo claves Regni cælorum*: quod ex hoc etiam capite erat permaximè conveniens, imò necessarium, cum propter difficultates in aggregando Oecumenico Concilio, in mensum exererent controversiæ Ecclesiasticæ, si his ab uno Capite ac *judice* supremo nullus imponi posset finis.

DIS.